DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

19. marts 2009 *

I sag C-270/07,

angående et traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 226 EF, anlagt den 6. juni 2007,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved F. Erlbacher og A. Szmytkowska, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Forbundsrepublikken Tyskland ved M. Lumma og C. Schulze-Bahr, som befuldmægtigede, bistået af Rechtsanwalt U. Karpenstein,

sagsøgt,

har

* Processprog: tysk.

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne M. Ilešič, A. Borg Barthet, E. Levits og J.-J. Kasel (refererende dommer),

generaladvokat: M. Poiares Maduro
justitssekretær: fuldmægtig K. Sztranc-Sławiczek,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 4. september 2008,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Med sin stævning har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber nedlagt påstand om, at Domstolen fastslår, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat, henholdsvis fortsat tilsidesætter de forpligtelser, som påhviler den i henhold til artikel 1 og artikel 5, stk. 3 og 4, i Rådets direktiv 85/73/EØF af 29. januar 1985 om finansiering af veterinærundersøgelse og -kontrol som omhandlet i direktiv 89/662/EØF, 90/425/EØF, 90/675/EØF og 91/496/EØF (EFT L 32, s. 14), som ændret ved Rådets direktiv 97/79/EF af 18. december 1997 (EFT 1998 L 24, s. 31, herefter »direktiv 85/73«), samt, fra den 1. januar 2007, i henhold til artikel 27, stk. 2, 4 og 10, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 882/2004 af 29. april 2004 om offentlig kontrol med henblik på verifikation af, at foderstof- og fødevarelovgivningen samt dyresundheds- og dyrevelfærdsbestemmelserne overholdes (EUT L 165, s. 1, berigtiget i EUT L 191, s. 1), som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 776/2006 af 23. maj 2006 (EUT L 136, s. 3, herefter »forordning nr. 882/2004«), idet den ikke har tilpasset § 4 i delstaten Schleswig-Holsteins gennemførelseslov om sundhedsmæssige

bestemmelser for kød og fjerkrækød af 12. januar 1998 (GVOBl. Schl.-H. 1998, s. 2, herefter »gennemførelseslov for Schleswig-Holstein«) til disse fællesskabsbestemmelser.

Retsforskrifter

Fællesskabsbestemmelser

2 Det følger af artikel 3, stk. 1, A, litra d), sammenholdt med artikel 5, stk. 1, litra a), nr. ii), og bilag I, kapitel VIII, punkt 40, litra e), i Rådets direktiv 64/433/EØF af 26. juni 1964 om sundhedsmæssige problemer vedrørende handelen med fersk kød inden for Fællesskabet (EFT 1963-1964, s. 175), som ændret og kodificeret ved Rådets direktiv 91/497/EØF af 29. juli 1991 (EFT L 268, s. 69, herefter »direktiv 64/433«), at undersøgelser af fersk kød efter slagtning om fornødent omfatter laboratorieundersøgelser, samt i givet fald en bakteriologisk undersøgelse og en undersøgelse for forekomst af restkoncentrationer af stoffer med farmakologisk virkning.

3 Direktiv 64/433 blev ophævet med virkning fra den 1. januar 2006 ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/41/EF af 21. april 2004 om ophævelse af visse direktiver om levnedsmiddelhygiejne og sundhedsbetingelser for produktion og afsætning af visse animalske produkter til konsum og om ændring af Rådets direktiv 89/662/EØF og 92/118/EØF og Rådets afgørelse 95/408/EF (EUT L 157, s. 33).

4 Ifølge artikel 4, stk. 1, i direktiv 2004/41 skal henvisningerne bl.a. til direktiv 64/433, afhængig af omstændighederne, læses som henvisninger til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 853/2004 af 29. april 2004 om særlige hygiejnebestemmelser for animalske fødevarer (EUT L 139, s. 55), og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 854/2004 af 29. april 2004 om særlige bestemmelser for tilrettelæggelsen af den offentlige kontrol af animalske produkter til konsum (EUT L 139, s. 206, berigtiget i EUT L 226, s. 83).

5 Det fremgår af artikel 5, stk. 1, litra d) og f), i forordning nr. 854/2004, sammenholdt med forordningens bilag I, kapital II, D og F, at undersøgelser af fersk kød efter slagtning, når det findes nødvendigt, skal omfatte laboratorieundersøgelser for at nå frem til en endelig diagnose, eller for bl.a. at bestemme forekomst af en dyresygdom, eller forhold, der gør det påkrævet at erklære kødet uegnet til konsum eller indføre restriktioner for dets anvendelse. Embedsdyrlægen skal sikre, at der foretages enhver anden nødvendig laboratorieundersøgelse.

6 Med hensyn til finansieringen af de pågældende sundhedsmæssige undersøgelser og kontroller bestemmer artikel 1 i direktiv 85/73, at medlemsstaterne drager omsorg for, at der opkræves en EF-afgift til dækning af udgifterne til de pågældende undersøgelser og kontrol.

7 I overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, i direktiv 85/73 fastsættes EF-afgiften således, at den dækker de omkostninger, som den kompetente myndighed har i forbindelse med lønninger og sociale ordninger til kontroltjenesten og administration i forbindelse med undersøgelse og kontrol, hvortil kan henregnes de udgifter, der er nødvendige til kontrolpersonalets efter- og videreuddannelse. I øvrigt kan medlemsstaterne i henhold til denne artikels stk. 3 opkræve beløb, der er større end EF-afgifterne, forudsat at den samlede afgift, som medlemsstaten opkræver, ikke overstiger de faktiske undersøgelsesudgifter. Ifølge artikel 5, stk. 4, træder EF-afgifterne i stedet for alle andre udgifter eller gebyrer, som nationale, regionale eller kommunale myndigheder i medlemsstaterne opkræver for sådanne undersøgelser og kontrolforanstaltninger omfattet af samme direktivs artikel 1.

8 Bilag A, kapitel I, punkt 1, i direktiv 85/73 fastsætter faste beløb for omkostningerne ved undersøgelse og kontrol i forbindelse med slagtning. Bestemmelserne om finansiering af undersøgelses- og kontrolforanstaltningerne er fastsat i samme kapitels punkt 2. Kapitel I, punkt 4, litra a) og b), indeholder følgende bestemmelse:

»4. Medlemsstaterne kan til dækning af højere omkostninger:

a) forhøje de i punkt 1 og punkt 2, litra a), fastsatte beløb for en given virksomheds vedkommende.

[…]

b) opkræve en afgift svarende til de faktiske omkostninger.«

9 Artikel 27 i forordning nr. 882/2004 bestemmer følgende:

»1. Medlemsstaterne kan opkræve gebyrer eller afgifter for at dække omkostninger i forbindelse med offentlig kontrol.

2. Medlemsstaterne skal dog sikre, at der opkræves et gebyr i forbindelse med de aktiviteter, der henvises til i bilag IV, afdeling A og bilag V, afdeling A.

[…]

4. Gebyrer, der opkræves med henblik på offentlig kontrol i henhold til stk. 1 og 2:

a) må ikke være højere end de udgifter, der afholdes af den ansvarlige kompetente myndighed efter de i bilag VI nævnte beregningskriterier, og

b) kan fastsættes som et fast beløb på grundlag af de kompetente myndigheders omkostninger i en given periode, eller i givet fald som de beløb, der er fastsat i bilag IV, afdeling B, eller i bilag V, afdeling B.

[…]

10. Med forbehold af omkostninger, der følger af de udgifter, der er omhandlet i artikel 28, opkræver medlemsstaterne ikke andre gebyrer end dem, der er omhandlet i denne artikel, for gennemførelsen af denne forordning.

[…]«

Nationale bestemmelser

10 § 4 i delstaten Schleswig-Holsteins gennemførelseslov har følgende ordlyd:

»1) Størrelsen af afgiften for undersøgelse før og efter slagtning, herunder undersøgelser for forekomst af restkoncentrationer, trikiner, og sundhedskontroller, fastsættes pr. dyr, i forhold til dyrets art: I de udskæringsanlæg, hvori kødet udskæres eller udbenes, fastsættes afgiften pr. ton ikke udbenet kød.

2) I størrelsen af afgiften indgår:

1. lønninger og sociale bidrag for kontroltjenesten

2. de administrationsudgifter, der skyldes udførelsen af kontroller og undersøgelser, hvortil medregnes udgifter til kontrolpersonalets efter- og videreuddannelse.

3) De administrative afgifter forhøjes med op til

1. 100%, når forvaltningsakten finder sted efter anmodning mellem kl. 18 og kl. 7 om morgenen, i store virksomheder mellem kl. 18 og 6 om morgenen, lørdage efter kl. 15 samt søndage og lovbestemte fri- og helligdage.

2. 50%, når forvaltningsakten finder sted efter anmodning uden for undersøgelsestidsrummene eller de fastsatte slagtedage.

4) […]

Bortset fra afgifterne skal der opkræves for følgende udgifter:

[…]

2. udgifterne til fremsendelse af bakteriologiske undersøgelser (prøver til bakteriologisk kontrol, BSE-prøver og andre mistænkte prøver, med undtagelse af dem for undersøgelser for forekomst af restkoncentrationer […]) og

3. undersøgelsesomkostninger vedrørende de prøver, der er anført i stk. 2 […]«

Den administrative procedure

11 Efter at have modtaget en klage tilsendte Kommissionen den 21. marts 2005 Forbundsrepublikken Tyskland en åbningsskrivelse med underretning til denne medlemsstat om, at den fandt, at § 4, stk. 4, i delstaten Schleswig-Holsteins gennemførelseslov ikke er i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i

direktiv 85/73, således som disse bestemmelser er blevet fortolket af Domstolen i dommen af 30. maj 2002, Stratmann og Fleischversorgung Neuss (forenede sager C-284/00 og C-288/00, Sml. I, s. 4611).

12 De tyske myndigheder besvarede åbningsskrivelsen den 20. maj 2005 med, at Kommissionens tvivl om den korrekte gennemførelse af direktiv 85/73 i national ret var ugrundet, og at ovennævnte Stratmann og Fleischversorgung Neuss-dom ikke er relevant i det foreliggende tilfælde.

13 Kommissionen, som ikke var tilfreds med dette svar, fremsendte den 4. juli 2006 en begrundet udtalelse, hvori den gentog de klagepunkter, der var fremført i åbningsskrivelsen, og anmodede Forbundsrepublikken Tyskland om at træffe de nødvendige foranstaltninger for at opfylde udtalelsen inden for en frist på to måneder at regne fra dens meddelelse.

14 Da medlemsstaten ikke besvarede den begrundede udtalelse, har Kommissionen besluttet at anlægge denne sag.

Om søgsmålet

Parternes argumenter

15 Kommissionen har anført, at de kompetente myndigheder i henhold til § 4, stk. 4, i delstaten Schleswig-Holsteins gennemførelseslov kan opkræve de beløb, der er forbundet med de udgifter, som er afholdt for gennemførelsen af bakteriologiske undersøgelser af fersk kød, ud over EF-afgiftens faste beløb. Domstolen præciserede

imidlertid i ovennævnte dom i Stratmann og Fleischversorgung Neuss-sagen, at det fremgår af såvel ordlyden af og formålet med direktiv 64/433 og 85/73, at EF-afgiften, som opkræves af medlemsstaterne i henhold til sidstnævnte direktiv, omfatter de omkostninger, der er påløbet ved disse undersøgelser.

16 De nye bestemmelsers ikrafttræden, dvs. forordning nr. 853/2004 og nr. 854/2004 med virkning fra den 1. januar 2006, og forordning nr. 882/2004 fra den 1. januar 2007, har ikke ændret disse omstændigheder. Det fremgår således dels af ordlyden af de relevante bestemmelser i de pågældende forordninger, at bakteriologiske undersøgelser fortsat er en del af de obligatoriske sundhedsmæssige kontrolforanstaltninger, hvis omkostninger er omfattet af EF-afgiften. Disse undersøgelser vil derfor ikke kunne give anledning til opkrævning af nogen anden afgift end den, som er forbundet med denne afgift. Dels er § 4, stk. 4, i delstaten Schleswig-Holsteins gennemførelseslov i strid med formålet med de relevante fællesskabsbestemmelser, idet sidstnævnte, som Domstolen allerede har fastslået i ovennævnte dom i Stratmann og Fleischversorgung Neuss-sagen, der ved analogi kan overføres til de nye fællesskabsbestemmelser, har til formål at afhjælpe de konkurrencefordrejninger, som er en følge af forskellene med hensyn til finansiering af udgifterne til sundhedsmæssig undersøgelse og kontrol. Der er imidlertid risiko for, at dette formål ikke opnås, såfremt visse kontrolforanstaltninger, som er fastsat i fællesskabsretten, blev holdt uden for den således harmoniserede fællesskabsretlige finansieringsordning og kunne gøres til genstand for opkrævning af nationale særafgifter.

17 I modsætning til hvad Forbundsrepublikken Tyskland har gjort gældende, kan en bestemmelse som § 4, stk. 4, i delstaten Schleswig-Holsteins gennemførelseslov ikke støttes på bilag A, kapitel I, punkt 4, i direktiv 85/73. Domstolen har således i ovennævnte dom i Stratmann og Fleischversorgung Neuss-sagen udtrykkeligt udelukket muligheden for at påberåbe sig dette punkt 4, litra b), med henblik på at tage hensyn til de udgifter, som er afholdt for bakteriologiske undersøgelser ud over EF-afgiftens faste beløb. Domstolen har i øvrigt i samme dom fastslået, at en afgift, som opkræves i medfør af denne bestemmelse, skal ske i form af et fast beløb. I det foreliggende tilfælde er der imidlertid ikke tale om en generel forhøjelse af EF-afgiftens faste beløb, hvori indgår samtlige faktisk påløbne omkostninger. § 4, stk. 4, i delstaten Schleswig-Holsteins gennemførelseslov er derfor i strid med artikel 5, stk. 4, første afsnit, i direktiv 85/73.

18 Kommissionen gør endvidere gældende, at dommen af 9. september 1999, Feyrer (sag C-374/97, Sml. I, s. 5153), som Forbundsrepublikken Tyskland har henvist til, ikke er relevant i det foreliggende tilfælde. De spørgsmål, Domstolen omtaler i denne dom, adskiller sig således væsentligt fra dem, som er rejst i den foreliggende sag.

19 Forbundsrepublikken Tyskland har gjort gældende, at delstaten Schleswig-Holsteins gennemførelseslov blev vedtaget på grundlag af artikel 1 i direktiv 85/73, sammenholdt med direktivets bilag A, kapital 1, punkt 4, litra b), i henhold til hvilke bestemmelser medlemsstaterne kan opkræve en afgift svarende til de faktiske omkostninger ved kontrol og sundhedsmæssig undersøgelse af slagtekød.

20 Denne medlemsstat bemærker indledningsvis, at den i delstaten Schleswig-Holsteins gennemførelseslov fastsatte afgift for gennemførelse af undersøgelser af slagtedyr og sundhedsmæssige undersøgelser ikke omfatter transport- og undersøgelsesudgifter for de prøver, der udtages for at gennemføre bakteriologiske undersøgelser. Dette er i øvrigt i overensstemmelse med national ret, hvorefter en afgift ikke i noget tilfælde kan omfatte sådanne udgifter. Det er derfor lovligt separat at opkræve beløb til dækning af sådanne udgifter.

21 Forbundsrepublikken Tyskland gør derefter gældende, at delstaten Schleswig-Holstein ikke i form af afgift for undersøgelse og kontrol af fersk kød opkræver hverken de faste beløb fastsat i bilag A, kapitel I, punkt 2 og 3, i direktiv 85/73, eller de afgifter, der har til formål at forhøje de faste beløb i henhold til punkt 4, litra a), i det samme kapitel. Det kan følgelig ikke — således som Kommissionen har gjort det — hævdes, at de pågældende beløb opkræves »ud over« den faste EF-afgift. Der er i denne henseende en meget betydelig forskel mellem delstaten Schleswig-Holsteins lovgivning og den lovgivning, der gav anledning til ovennævnte dom i Stratmann og Fleischversorgung Neuss-sagen. I øvrigt vil medlemsstaterne i overensstemmelse med præmis 32 i Feyrer-dommen, uden at yderligere betingelser skal være opfyldt, kunne benytte sig af den mulighed, de har i medfør af bilag A, kapitel I, punkt 4, litra b), i direktiv 85/73, på betingelse af, at særafgiften ikke overstiger de faktiske omkostninger. Hvis denne

betingelse derfor er opfyldt, vil der kunne opkræves særafgifter for forskellige ydelser. Der bør dog som i det foreliggende tilfælde ikke være tale om nogen dobbelt finansiering.

22 Forbundsrepublikken Tyskland har endelig gjort gældende, at § 4, stk. 4, i delstaten Schleswig-Holsteins gennemførelseslov ikke er i strid med hverken ordlyden af eller formålet med bilag A, kapitel I, punkt 4, litra b), i direktiv 85/73. Det følger således dels af en læsning af de forskellige sprogversioner af bestemmelsen, at denne ikke er til hinder for hverken opkrævning af adskillige delvise afgifter eller afgifter og samlede afgifter, som udgør en »samlet afgift«, dels kan direktivets formål, dvs. en harmonisering af grundlaget for beregningen af afgifter, ikke føre til en harmonisering af de beløb, der finder anvendelse, eftersom direktivet selv fastsætter undtagelser, som giver medlemsstaterne mulighed for at tage hensyn til forskellige omkostningsstrukturer.

23 Medlemsstaten har tilføjet, at det desuden er uundgåeligt, at den pågældende afgift varierer i hvert enkelt tilfælde, eftersom de udgifter, der tages i betragtning, er forskellige, alt efter vilkårene i slagterivirksomhederne og de typer inspektioner, som skal foretages. En afgift, som har til formål at dække de faktiske omkostninger, er netop forskellig fra en fast afgift derved, at afgiften i det førstnævnte tilfælde afhænger af den enkelte slagterivirksomhed, hvorimod disse udgifter i det andet tilfælde pålægges samtlige slagterivirksomheder. En bestemmelse som § 4, stk. 4, i delstaten Schleswig-Holsteins gennemførelseslov falder ikke ind under det forbud mod overskridelse af de faktiske omkostninger ved undersøgelsen, som fremgår af artikel 5, stk. 3, i direktiv 85/73.

24 Forordning nr. 53/2004, nr. 854/2004 og nr. 882/2004, der finder anvendelse henholdsvis fra den 1. januar 2006 og den 1. januar 2007, ændrer ikke denne situation, idet Forbundsrepublikken Tysklands argumentation i denne doms præmis 19-23 kan overføres analogt til disse nye forordninger.

Domstolens bemærkninger

25 Det bemærkes indledningsvis, at Kommissionen har fremført to klagepunkter til støtte for sine påstande, om overtrædelse af de forpligtelser, der påhviler Forbundsrepublikken Tyskland i henhold for det første til artikel 1 og artikel 5, stk. 3 og 4, i direktiv 85/73, for det andet forordning nr. 882/2004.

Det første klagepunkt

26 Med henblik på at afgøre, om det første klagepunkt er begrundet, må det først afgøres, om ovennævnte dom i Stratmann og Fleischversorgung Neuss-sagen, som Kommissionen har henvist til, er relevant i den foreliggende sag, og spørgsmålet om, hvorvidt bilag A, kapitel I, punkt 4, litra b), i direktiv 85/73 bør fortolkes i den af denne institution foreslåede retning — nemlig at en afgift, der opkræves i henhold til denne bestemmelse, skal have form af et fast beløb — skal besvares.

27 Hvad for det første angår en analog anvendelse af ovennævnte dom i Stratmann og Fleischversorgung Neuss-sagen på den i denne sag omhandlede juridiske situation, skal det — således som Forbundsrepublikken Tyskland har gjort gældende, uden at Kommissionen har bestridt det — bemærkes, at delstaten Schleswig-Holsteins ikke som afgift for undersøgelse og kontrol af fersk kød opkræver hverken de faste beløb fastsat i bilag A, kapitel I, punkt 2 og 3, i direktiv 85/73 eller de afgifter, der har til formål at forhøje de faste beløb i henhold til punkt 4, litra a, i det samme kapitel.

28 Eftersom det i det foreliggende tilfælde er ubestridt, at de kompetente nationale myndigheder ikke opkræver nogen særafgift — selv om denne er sammensat af forskellige beløb — fører dette nødvendigvis til den konklusion, at delstaten Schleswig-Holsteins lovgivning på ét væsentligt punkt adskiller sig fra den lovgivning, der gav anledning til ovennævnte dom i Stratmann og Fleischversorgung Neuss-sagen.

29 Det følger heraf, at den løsning, som Domstolen valgte i ovennævnte dom i Stratmann og Fleischversorgung Neuss-sagen, ikke kan overføres analogt til en situation som den i det foreliggende tilfælde omhandlede.

30 Hvad for det andet angår fortolkningen af bilag A, kapitel I, punkt 4, litra b), i direktiv 85/73, skal det indledningsvis fastslås, at Domstolen ikke, i modsætning til hvad Kommissionen har anført, i præmis 56 i Stratmann og Fleischversorgung Neuss-dommen fastslog, at afgiften i denne bestemmelse skal have form af et fast beløb.

31 De forhøjelser, som Domstolen har henvist til i nævnte præmis 56, er dem, der er fastsat i bilag A, kapitel I, punkt 4, litra a), i direktiv 85/73, da denne bestemmelse er den eneste, der anvender ordene »forhøje« og »faste beløb«. Anden del af præmis 56, som omhandler den mulighed, som medlemsstaterne har for at opkræve et beløb, der er større end EF-afgifterne, indeholder ikke nogen henvisning til et fast beløb, men kræver blot, at gennemførelsen af denne mulighed sker på betingelse af, at den pågældende afgift dækker samtlige faktisk påløbne omkostninger.

32 Heraf følger, at den pågældende afgift dels ikke må overstige de udgifter, der faktisk er afholdt, dels skal tage hensyn til samtlige disse udgifter, uden at visse af dem kan udelukkes. Afgiften kan således ikke have form af en »fast« afgift, således som Kommissionen fortolker dette udtryk, eftersom — således som Domstolen fastslog i præmis 52 i ovennævnte dom i Stratmann og Fleischversorgung Neuss-sagen — det netop er selve kernen i en fast afgift, at den i bestemte tilfælde overstiger de faktiske udgifter, der er forbundet med de foranstaltninger, som den skal finansiere, og at den i andre tilfælde er lavere end disse udgifter.

33 Det skal tilføjes, at denne fortolkning af præmis 56 i ovennævnte dom i Stratmann og Fleischversorgung Neuss-sagen er helt i overensstemmelse med dommens opbygning, for så vidt som denne præmis indgår i en større argumentation, der skal besvare spørgsmålet, om de omkostninger, der er forbundet med bakteriologiske undersøgelser og trikinundersøgelser, som gennemføres i henhold til den afledte fællesskabsret, er omfattet af den EF-afgift, som medlemsstaterne opkræver for sundhedsmæssig

undersøgelse og kontrol af fersk kød i medfør af fællesskabsretten, eller om fællesskabsretten giver de pågældende medlemsstater mulighed for at opkræve en særafgift, som ville føje sig til EF-afgiften med henblik på at dække disse udgifter.

34 For så vidt som Domstolen i forbindelse med behandlingen af anmodningen om præjudiciel afgørelse i den sag, der gav anledning til ovennævnte dom i Stratmann og Fleischversorgung Neuss-sagen, ikke skulle besvare spørgsmålet, om en afgift, som opkræves i medfør af bilag A, kapitel I, punkt 4, litra b), i direktiv 85/73, skal have form af et fast beløb, kan der ikke af denne dom udledes nogen som helst konklusion med hensyn til, hvordan dette spørgsmål skal besvares.

35 Derefter bemærkes, at en fortolkning af bilag A, kapitel I, punkt 4, litra b), i direktiv 85/73, hvorefter en afgift, som opkræves i henhold til denne bestemmelse, ikke kan bestå af flere elementer, svækkes af ovennævnte dom i Feyrer-sagen.

36 I præmis 26 i dommen i Feyrer-sagen, hvori der henvises til bilag A, kapitel I, punkt 4, litra b), i direktiv 85/73, bemærkede Domstolen, at »den samlede afgift, der opkræves«, i medfør af direktivets artikel 2, stk. 3, nu artikel 5, stk. 3, som denne bestemmelse vedrører, ikke må »overstige […] de faktiske undersøgelsesudgifter«. En »samlet« afgift følger imidlertid nødvendigvis af summen af flere af dens elementer.

37 Den omstændighed, at den pågældende afgift i denne sag er sammensat af forskellige omkostningselementer, er derfor ikke i sig selv af en sådan karakter, at afgiften er uforenelig med bilag A, kapitel I, punkt 4, litra b), i direktiv 85/73.

38 Det skal i denne forbindelse tilføjes, at det i denne sag er ubestridt, at den pågældende afgift ikke overstiger de faktiske omkostninger. Det følger heraf, at afgiften på dette punkt heller ikke er i strid med bilag A, kapitel I, punkt 4, litra b), i direktiv 85/73 (jf. i denne retning dommen i Feyrer-sagen, præmis 27 og 29).

39 Af samme grund er den pågældende afgift heller ikke i strid med artikel 1 og artikel 5, stk. 4, i direktiv 85/73.

40 Det må endelig fastslås, at formålene om gennemsigtighed og bekæmpelse af konkurrencefordrejninger, i modsætning til, hvad Kommissionen har anført, ikke er til hinder for opkrævningen af en afgift som den, Kommissionen har beskrevet i det første klagepunkt.

41 Hvad for det første angår formålet om gennemsigtighed skal det bemærkes, at den pågældende afgift, hvoraf karakteren af de forskellige elementer, som den er sammensat af, fremstår klart og udtrykkeligt, gør det muligt for debitor at kende den nøjagtige sammensætning af den samlede afgift og således sætter ham i stand til dels at ændre organisationen af sin aktivitet med henblik på at øge effektiviteten heraf, bl.a. ved at spare visse omkostninger, dels i givet fald at sammenligne sine udgifter med andre erhvervsdrivendes.

42 Hvad for det andet angår formålet om bekæmpelse af konkurrencefordrejninger skal det bemærkes, at denne bekæmpelse ikke skal ske ved at indføre ensartede afgifter for hele Fællesskabet, men ved at fastsætte ensartede regler for finansiering af sundhedsmæssige undersøgelser og kontrol af fersk kød (jf. i denne retning dommen i Feyrer-sagen, præmis 40). Således er undersøgelser og kontrolforanstaltninger blevet harmoniseret, og det samme gælder, som det fremgår af artikel 5, stk. 1, i direktiv 85/73 og dette direktivs bilag A, kapitel I, punkt 4 og 5, for de forskellige omkostningselementer, der kan tages i betragtning med henblik på at fastsætte EF-afgiften.

43 For så vidt det imidlertid hverken er blevet påvist — endsige påstået — at den i § 4 i delstaten Schleswig-Holsteins gennemførelseslov fastsatte afgift omfatter andre omkostningselementer end dem, der er foreskrevet i fællesskabslovgivningen, eller overstiger de faktisk påløbne omkostninger, kan afgiften ikke ændre formålet med direktiv 85/73 om bekæmpelse af konkurrencefordrejninger.

44 Henset til disse betragtninger må det konstateres, at Kommissionens argumentation til støtte for det første klagepunkt ikke kan tages til følge.

45 Det følger heraf, at Kommissionens første anbringende må forkastes.

Det andet klagepunkt

46 Kommissionen har med det andet klagepunkt foreholdt Forbundsrepublikken Tyskland, at den efter den 1. januar 2007 har tilsidesat de forpligtelser, som påhviler den i henhold til artikel 27, stk. 2, 4 og 10, i forordning nr. 882/2004, ved ikke at tilpasse § 4 i delstaten Schleswig-Holsteins gennemførelseslov til disse fællesskabsbestemmelser.

47 Det skal med hensyn til dette klagepunkt straks bemærkes, at konklusionen i den begrundede udtalelse af 6. juli 2006 ikke har nævnt noget om Forbundsrepublikken Tysklands påståede tilsidesættelse af artikel 27 i forordning nr. 882/2004, som i øvrigt først fandt anvendelse fra en dato, som lå efter datoen for, at udtalelsen blev meddelt denne medlemsstat.

48 På denne baggrund må det undersøges, om Kommissionens andet klagepunkt til støtte for dens søgsmål kan antages til realitetsbehandling.

49 I denne forbindelse bemærkes, at spørgsmålet, om der foreligger et traktatbrud under en i medfør af artikel 226 EF anlagt sag, ifølge Domstolens praksis skal behandles i lyset af den fællesskabslovgivning, der var gældende på tidspunktet for udløbet af den frist, som Kommissionen har givet den pågældende medlemsstat til at rette sig efter den begrundede udtalelse (jf. bl.a. dom af 9.11.1999, sag C-365/97, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 7773, præmis 32, og af 5.10.2006, sag C-275/04, Kommissionen mod Belgien, Sml. I, s. 9883, præmis 34).

50 Selv om påstandene i stævningen i princippet ikke kan udvides i forhold til de overtrædelser, der er angivet i den begrundede udtalelses konklusion og i åbningsskrivelsen, står det dog fast, at Kommissionen har adgang til at få en traktatbrudspåstand prøvet for så vidt angår forpligtelser, der har deres oprindelse i en — senere ændret eller ophævet — fællesskabsretsakts oprindelige affattelse, når disse fortsat består i henhold til nye bestemmelser. Sagens genstand kan derimod ikke udvides til også at omfatte forpligtelser i henhold til nye bestemmelser, der ikke findes tilsvarende i vedkommende retsakts oprindelige affattelse, idet dette ville være en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter med hensyn til traktatbrudsprocedurens lovlighed (jf. i denne retning dom af 12.6.2003, sag C-363/00, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 5767, præmis 22, og dommen i sagen Kommissionen mod Belgien, præmis 35).

51 I denne sag er det ubestridt, at de gebyrer og afgifter, der er omfattet af artikel 27, stk. 2, 4 og 10, i forordning nr. 882/2004, som det nærmere bestemt er anført i den anden af disse bestemmelser, under litra b), kan fastsættes som et fast beløb.

52 Under disse omstændigheder må det konstateres, at disse afgifter og gebyrer adskiller sig grundlæggende fra de afgifter, som medlemsstaterne kunne opkræve i henhold til

bilag A, kapitel I, punkt 4, litra b), i direktiv 85/73, hvilke afgifter, som det fremgår af denne doms præmis 32, ikke kunne antage form af en fast afgift, men skulle svare til de faktisk påløbne omkostninger.

53 Det følger heraf, at Kommissionen med det andet klagepunkt har udvidet sagens genstand, således som den fremgår af den begrundede udtalelse, til en forpligtelse i medfør af forordning nr. 882/2004, der ikke findes tilsvarende i direktiv 85/73, og denne fællesskabsinstitution har derfor tilsidesat de væsentlige formforskrifter, som skal føre til, at der fastslås traktatbrud.

54 Kommissionens andet klagepunkt bør derfor afvises.

55 Herefter bør Forbundsrepublikken Tyskland frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

56 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Forbundsrepublikken Tyskland har nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da Kommissionen har tabt sagen, bør det pålægges den at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

1) Forbundsrepublikken Tyskland frifindes.

2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger.

Underskrifter